

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **M. A. B.**, zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem AK Kloknerova 2212/10, Praha 4, pobočka pro doručování: V Tůních 11, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2008, č.j. OAM-583/LE-BE02-BE03-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2009, č. j. 48 Az 113/2008 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d ň ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2008, č.j. OAM-583/LE-BE02-BE03-2008. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního

byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotně-právní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelkou uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm.b) a c) s. ř. s., s tím, že je přesvědčen, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a dostatečně neposoudil situaci v Senegalu. Stěžovatel opírá svou žádost o humanitární důvody, chce žít v bezpečí a důstojným způsobem, když humanitární a bezpečnostní situace v zemi původu žadatele je zřejmá. Správní orgán neshromáždil poznatky o zemi původu z nezávislých a objektivních zdrojů. Stěžovatel trvá na tom, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl nově skutečnosti a okolnosti, které odůvodňují přípustnost podání nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Praze k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost kasační stížnosti, a setrvává na názoru, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany byla nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona o azylu, a řízení bylo správně podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. V předchozím řízení o udělení azylu k žádosti ze dne 8. 4. 2003 stěžovatel hovořil o svých problémech s občanskou válkou a s rebely, přičemž v současném správním řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl nic jiného.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel na území České republiky vstoupil dne 20. 12. 1999, a od té doby zde pobýval. Poprvé o udělení azylu požádal dne 8. 4. 2003, s tím, že jej v zemi původu chtějí zabít rebelové, azyl mu po provedeném řízení nebyl udělen. Podanou žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ústí nad Labem odmítl pro nesplnění podmínek, následnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud dne 16. 8. 2005 zamítl jako nedůvodnou. Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, ze dne 22. 11. 2008, bylo stěžovateli uloženo na tři roky správní vyhoštění z území České republiky. Dne 2. 12. 2008 stěžovatele znovu požádal o udělení mezinárodní ochrany, přičemž v žádosti výslovně uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany žádá z důvodu „problémů s rebely, důvody mé současné žádosti jsou stejné jako u předchozí žádosti.“

Námítky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i soudu, kde se oba tyto orgány s namítanými skutečnostmi vypořádaly. V řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný neměl primárně povinnost znovu se zabývat splněním podmínek pro udělení mezinárodní ochrany nebo doplňkové ochrany, ale v prvé řadě bylo jeho povinností zkoumat, zda jsou důvody pro udělení mezinárodní ochrany shodné, jako v žádosti první, či zda jsou rozdílné. Jak správní orgán, tak krajský soud, náležitě posoudily a vyložily, proč nelze nyní stěžovatelem tvrzené skutečnosti považovat za nové azylově relevantní důvody. V nyní napadeném rozsudku krajského soudu bylo zejména poukázáno na to, že stěžovatel podal dne 2. 12. 2008 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu nepříznivé situace v zemi původu. Žádost blíže odůvodnil obavami o život a problémy s rebely, a výslovně i tím, že tyto důvody jsou stejné jako u předchozí žádosti. Žalovaný v rozhodnutí dne 4. 12. 2008 posoudil žádost jako nepřijatelnou proto, že žalobce podal opakovanou žádost, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany [§ 10a písm. e) zákona o azylu]. Z tohoto důvodu bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Se závěry žalovaného správního orgánu i krajského soudu se Nejvyšší správní soud v plném rozsahu ztotožňuje a odkazuje na ně.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že i podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, kde lze např. odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, www.nssoud.cz, platí, že: *Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou předanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud uvádí, že v celkovém kontextu posuzované věci není bez významu ani skutečnost, že správní orgán posuzoval nynější žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany v situaci, kdy stěžovateli již bylo uděleno vyhoštění. Ostatně i v tomto směru má Nejvyšší správní soud také již ustálenou judikaturu - viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 395/2004, www.nssoud.cz, kde se uvádí: *Žádost o azyl podaná..... poté, co byl žadatel zadržán policií a bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, svědčí o účelovosti takovéto žádosti.*

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu